

vidět otce nebo jim napsat. Služebná mi nosila jídlo a starala se o mne; o svátcích mě provázela na mši a pak mě zas zavířela do komůrky. Ceta jsem, pracovala, plakala a někdy zpívala; tak mi ubíhaly dny. Poslávalo mě vědomí, že jsem volná a že se můj osud, třeba těžký, může změnit. Ale rozhodli, že budu jepitškou, a stala jsem se jí.

Tvrdost a neuprosnost mých rodičů mě utvrdila v podezření, že nejsem manželské dítě; ničím jiným jsem je nedovedla omluvit. Matka se zřejmě bála, že se budu jednou domáhat svého podílu na majetku, žádat to, co mi patří, a připojím nárok ne-manželského dítěte k legitimním. A domněnka se změnila v jistotu.

Byla jsem zavřená doma a jen málokdy jsem směla do kostela; přesto mě v předvečer velkých svátků posílali ke zpovědi. Zmínila jsem se vám už, že jsem měla stejného zpovědníka jako moje matka; promluvila jsem si s ním, vysvětlila mu, jak tvrdě se ke mně rodiče chovají už dobře tři roky. Věděl to. Se zlobou i hořkostí jsem si stěžovala na matku. Onen kněz vstoupil pozdě do kláštera; proto byl soucinný. Trpělivě mě vyslechl a řekl:

„Mé dítě, litujte svou matku, neobviňujte ji, ale litujte. Její duše je dobrá a ujišťuji vás, že se k vám tak chová proti své vůli.“

„Proti své vůli, otcel A co ji k tomu nutí Copak mě nepřivedla na svět? Jaký je rozdíl mezi mnou a mými sestrami?“

„Velký.“
„Nerozumím vám...“

Chtěla jsem srovnávat své sestry a sebe, ale přerušil mě a řekl:

„Ne, ne, krutost není hříchem vašich rodičů; snažte se trpělivě přijímat svůj osud a získat si tím zásluhu před Bohem. Promluví vám s vaší matkou a využije všeho vlivu na její duši, abych vám pomohl...“

To slovo velký, které mi řekl, mi mnohé ujasnilo; už jsem nepochybovala o pravdivosti své domněnky.

DIDEROT, Denis. *Jepitška, Rameauův synovec, Jakub fatalista a jeho pán*. Praha: Odeon, 1977.

(příběh
Něm (Inclamarai))